

A BETHESDA PARTJÁN.

«Vala pedig ott egy ember, ki harmincnyolc
esztendőől fogva való betegségben fekszik.»
János ev. V. 5.

Harmincnyolc esztendeig volt beteg . . .
Harmincnyolc év . . . ó idő-rengeteg,
Ó csigalassan kúszó nappalok,
Ó végevárhatatlan éjjelek!
Ó zaj, mely őrjít, ó csend, mely gyötör,
Ó tehetetlen kín, maró csömör,
Ó nagy alkalmak örökre múlása,
Kis, édes percek tovasuhanása
Hasztalanul, megfoghatatlanul, —
Hiába termett datolyát a pálma
S hajtott ki az olajfa vigaszul.
Harmincnyolc esztendeig volt beteg,
Mindenki terhe, magának teher, —
Harmincnyolc ólomlábú év alatt
A hátum mindent elcsereél-kever
A lélekben, a mély műhely-homályban.
Ez a szív kővé keményedhetett,
Túlsordulhatott alázatosságban,
Harmincnyolc esztendeig volt beteg:
Ha ártatlan volt, bűnössé lett tőle,
Ha bűnös volt, kitisztult hófehérre,
Ha volt önérzet benne: ronggyá váltott,
Ha volt szikla-dac: finom porrá mállott.
Feküdt a tóparton, s a tóba nézett . . .

A Tó, ez volt az egyetlen igézet.
A Tó, a Bethesda, a gyógyulás:
Leszállani szent, megszállott vizébe,
Mikor rájön a nagy «háborodás»,
Mikor rászáll az Isten angyala,
Súlyos szárnyával sujta a habot,
S gyöngybuborékokként a titkos mélyből
Fakadnak a megmentő balsamok.
A Tó . . . közel volt, s mégis messze volt,
Elérhetetlen, mint a csillagok.
A többiek mégis csak lejutottak,
Lejutottak a bénák, a vakok,
Valaki vitte, támogatta őket,
Hadd lépjenek a vízbe legelsőnek,

S ki soká tűrt, sokáig vérezett,
 Egyszer mégis elsőnek érkezett.
 Csak ő, csak ő nem érkezett oda . . .
 Nem volt, ki támogassa, levigye,
 Talán oly súlyos volt, oly tehetetlen,
 Oly bűnös élő-halott teteme,
 Hogy ember-erő el nem bírta többé.
 Elmúlt megint a szent háborodás,
 A nagy alkalom, a boldog varázs,
 Elszállt megint az Isten angyala.
 A halott öröm utolsó leánya:
 A halványzöldfürtű tündér-remény,
 Az is a világ végére szökött.
 Éj lett, ragyogtak irgalmatlanul
 A csillagok a Bethesda fölött.
 De másnap reggel Jézus arra jött.

Reményik Sandor.

TISZTÁS FELÉ.

Mióta járok ebben a rémteli erdőben?
 Én nem is számlálom már a napokat,
 Sem a hetek, hónapok, évek keserves gördülését,
 Úgy nyikorognak kenellen kerékkel tovább,
 Mint éjjeli úton, felázott, sáros úton rozoga szekér.
 Én félig ülök, félig fekszem a rozoga szekéren,
 Leszállanék már, de hová, merre, mi végre menjek gyalog?
 Nem tudom már, micsoda évszak van: tél-e vagy tavasz,
 Nem tudom, nappal van-e vagy éjszaka,
 Nem tudom, élek-e még,
 Ébren vagyok-e vagy csak álmodom.
 Ha ébren vagyok, mikor jön már a boldog elalvás?
 Ha álmodom, hol vár rám végre egy igazi hajnal?
 Kalapomat rég elvitte a szél,
 Köntösömet összetépték az ágak,
 Fázom nagyon és nem lelem sehol helyemet,
 Sebeim fáznak iszonyún, s mikor nem fáznak, még rosszabb nekem.
 S a rémek, a rémek, a rémek az erdőn ! !

Tisztást keresek, tisztást várok, tisztást remélek,
 Kicsi, egynapos, egyhetes, hónapos tisztást,
 Pillanat-tisztást az évek rengetegében,
 Ahol megáll a szekér, le lehet szállani róla,
 Ahol mintha egyszerre elmúlt volna az erdő,
 Megszűnt, elmaradt volna a világ,
 Csak hold süt, csak vadvirágok hajladoznak alig-éledő szélben.
 Tisztást keresek, ahová kijön
 Békességem rég-látott őzikéje,
 S szelíd szeméből enyhén rámvetül
 Valami másvilági ragyogás.

Nyomorúságom roppant erdejében,
Emlékeim tüskés fái között
Keresem, keresem a tisztást.

Reményik Sándor.

ÚJ DIOGENESKÉNT.

Új Diogenesként én nem az embert,
Hanem a boldog embert kutatom.
Kis lámpa helyett roppant reflektorral
Világítom be az egész világot,
Valahol hátha van még valaki . . .
S mert nyár van most, — túristák nyomát
Világítom be a legszívesebben,
Kiknek vonatja mellé állt a sors,
Minden napjuknak szürke állomását
Misztikus bíborfénygel vonta be,
Aztán harsányan kiáltott: Mehet!
Várakozások, vágyak jellegében:
Nagy gőzfelhőben indult a vonat,
Mögötte megszépült az állomás,
Valami búcsú-patinát kapott
A legmegúntabb kép-reklám is rajta.
Ők: színes pillék, világgá röptek.

Nyomukba szegzem most reflektorom,
Kutatok boldog emberek után,
Szeretném látni harsány örömük
Kitűzött zászlaját a gleccseren;
Szeretném látni, hogy vonódik fel
Lassan, lassan az árboctetőre
Tenger-békéjük tükrően a csend.
Erdők örök kupolája alatt,
Szakadékok ijesztő peremén
Világítok, világítok nekik,
Lelkükbe vágyom világítani.
Lássam őket magasan, magasan,
Magasan a nyomorúság felett,
Mindent szeretve, semmitől se félve,
Nem aggodalmaskodva semmiért.

Isten látja: az irigységem is
Simogatós volna a fejükön.

Reményik Sándor.